

Žiburys

Laikraštis Anykščių krašto žmonėms

1996 m. birželio mėn.

Nr. 6 (72)

*Kviečiame į Anykščių krašto tremtinių
ir politinių kalinių susitikimą Anykščiuo-
se 1996m. birželio 15 d., šeštadienį.*

*14 val. šv. Mišios Anykščių šv. Ma-
lo bažnyčioje.*

*15 val. Šambūris Anykščių kultūros
rūmuose.*

Laukiame Jūsų su vaikais ir anūkais.

Anykščių rajono savivaldybė

**Alyvų žydintys žiedai man primena tą rytą,
Kai ešelonan, saulei tekant mes, okupantų
suvaryti,**

**Maldas kalbėjome ir verkėm,
Prašydami Aukščiausio, kad Jis globotų tėviškėlę.
Kad mūsų ilgesio ir skausmo užtektų jai nusivalyti
Tą panieką ir purvą,
Kuriuo ją drabstė okupantai
Į kraują brolius murkdą.
Rasotą žydinčią šakelę man bendraklasė verkdamą
Į vagoną pro durų plyšį ištiesė virpančia ranka.
Todėl pražydusios alyvos man primena žiedus,
Kuriuos glaudžiau prie karštų lūpų,
Kada į tremtį vežė mus.**

Janina CIBIENĖ

TREMTIES LAUKIMAS

Ši naktis amžinybe pavirtus,
Nuo langų nesitraukia į šalį.
Sėdi tėvas prie stalo lyg girtas
Ir suktinės uždegti negali.

Jau ir aušti turėtų netrukus,
Kamine nebestūgauja vėjas,
Po šventaisiais paveikslais suklupus,
Mama meldžiasi rankas sudėjus.

Pagaliau rytuose dangus bėla,
Ir gaidys jau giedoti nustojo...
Kyla tėvas nuo girgždančio stalo,
O mama - baigė melstis, žegnojas.

"Ačiū Dievui, naktis vėl praėjo.
Gal šią dieną be baimės pabūsim?"
Ant lentynos rožančių padėjus
Mama tarė, giliai atsidūsus.

Aleksas NAVICKAS

DVI VASAROS

ti durtuvai. Netoliese stovėjo tankai. Žmonių veidai liūdni. Širdį dar labiau suspaudė. Tiesiog norėjosi verkėti. Jaučiau kažką negero.

Pagaliau atvažiavo traukinys. Sulipome ir išvažiavome.

Štai ir Kaunas. Jau pavakarys. Stotis pilna kareivių. Baisu, pilka, niūru.

Išėjus iš stoties, pamačiau daug žmonių, skubančių, susirūpinusių, išgąstintais veidais. Kažkur skubėjo būrelis seserų vienuolių, nuleidusių galvas. Kaunas buvo nebe toks, kokį matydavau anksčiau. Parsiradau namo. Radau mamą apsiverkusią. Tėvelio nebuvo. Ji pasakė, kad tėvelis išvažiavo į Kybartus, prie Vokietijos sienos. Dar sakęs, kad jeigu paskambinsiu, tai ir mes važiuosim pas jį. Mamytė verkdamą vis kalbėjo, kad užėjo rusai ir kas dabar bus. Namo savininkas Bronius Vėžys irgi buvo pasitraukęs prie Vokietijos sienos. Jų šeimos nebuvo namie. Sužinojau, kad jie išvažiavo į Vokietiją, o paskui į JAV. Taip savo vaikystės draugų Gintauto ir Rimo nebemačiau.

Po trijų dienų parvažiavo tėvelis. Jis sakė, kad Kybartuose buvo daug privažiavusių, norinčių pasitraukti į Vokietiją. Dalis pasitraukė, o kiti, tarp jų ir tėvelis, patikėjo kalbomis, esą nėra ko bijoti, juk niekuo rusams nenusikalte. Be to, kaip važiuoti į nežinią, jei mama laukia kūdikio. (Liepos 1 dieną gimė broliukas).

Tėvelį iš darbo atleido (dirbo valstybės saugumo departamente), tad teko iš Kauno išvažiuoti į jo tėviškę - Pumpėnus. Ten turėjome nusipirkti namą, kur tėveliai galvojo praleisti senatvę.

Rudenį Pumpėnuose pradė-

jau lankyti V-tą skyrių. Atrodo, lyg viskas ir aprimo (bent man, vaikui, taip atrodė). Taip praėjo žiema. Tėvelis netoli Pumpėnų turėjo kelis hažemės, kurių dirbo jo brolis.

Vakarais kartais ateidavo pas mus kaimynas. Jis su tėveliu apie daug ką kalbėdavo. Tada išgirdau, kad "Vilnius mūsų, o mes rusų", kad prasiidės karas, nes vokiečiai puls rusus.

Pabaigiau V-tą skyrių. Birželio 13-sios rytą mama man liepė eiti su tėveliu pas dėdę Stasį padėti pasodinti bulves. Per dieną sodinom, vakare pavalgėm vakarienę ir ruošėmės namo. Iki namų apie 3 km. Dėdė Stasys ir sako: "Lik, Vincai, pernaktuosite, rytą pareisite, juk jau temsta." Taip ir atsimenu dėdės žodžius. Bet tėvelis pasakė, kad pareisį, kiek gi čia to kelio, namuose mama su mažu.

Išėjome. Prieš pat Pumpėnus reikėjo pereiti upelį Istiją. Jau buvo sutemę. Aš perbridau, nors buvo lieptas, ir einu, o tėvelis sušunka: "Palauk, sūnau, aš nusiplausiu kojas ir eisime". Sustojau, grįžau, o jis plaukosi kojas ir sako man: "Žinai, sūnau, gal paskutinį kartą Istijoje plaukiosi kojas, kas žino, ko sulauksime rytą." Aš tada nesupratau, ką jis galvoja tai sakdamas.

Parėjome namo. Jau buvo tamsu, vėlus laikas. Atsigulėme. Aš greit užmigau.

Prižadino smarkus beldimas į duris. Tėvelis, priėjęs prie durų, paklausė: "Kas ten?"

"Milicija, atidarykite", - pasigirdo už durų griežtas balsas. Buvo gal šešta valanda ryto. Tėvelis atidarė duris, į vidų įėjo vienas milicininkas ir tyli. Liepė niekur neišeiti ir ruoštis: reikės važiuoti. Mama pradėjo garsiai verkėti, nubudo ir broliukas, pradėjo klykti. Aš pažvelgiau pro lan-

gą ir pamačiau stovintį sunkvežimį, jame kareivį su šautuvu. Atėjusieji liepė pasiminti patalynę ir drabužius, nes važiuosime toli. Taip pat maisto. Mes maisto atsargų neturėjome. Mama raudodama prašė, kad leistų nubėgti mano broliui Vytautui (mėtais už mane jaunesnis) pas tėvelio brolių Joną (gyveno už pusantro km) ir atnešti kokio nors maisto. Turbūt būta gerio žmogaus, nes leido, tik liepė bėgti greitai ir kuo greičiau grįžti. Vytautas išbėgo. Tėvelis riša į ryšulius patalynę, drabužius. Viską liepia nešti į mašiną. Neužilgo atbėgo ir brolis, nešinas paltį lašinių ir kepalą duonos. Liepė visiems lipti į sunkvežimį. Sulipome. Mašina pajudėjo. Mama pradėjo dar garsiau raudoti ir spausti mažąjį broliuką prie savęs. Aš irgi pradėjau verkėti, tik tėvelio veidas buvo kaip akmeninis. Jis vis guodė mamą, prašydamas neraudoti. Atvežė į Panevėžio cukraus fabriko teritoriją. Ten stovėjo prekinis vagonų sąstatas. Parodė vagoną, į kurį liepė susikraustyti. Vagone viename ir kitame gale buvo įrengti narai per du aukštus. Prikėjo apie 50 žmonių. Mes įsitaisėme antrame aukšte. Uždarė duris, palikdami mažą tarpą, kad mūsų, vaikų, galvos nepalaidavo. Viduryje vagono buvo įrengta skylė, į kurią važiuojant buvo galima atlikti gamtinius reikalus. Tą pačią dieną atėjo NKVD karininkas su koku tai sąrašu, ėmė šaukti vyrus pavardėmis ir liepė jiems lipti iš vagono. Visi verkė atsiveikindami, sklido nesišbaigiančios raudos, o NKVD-istas sakė: "Ne bojtes, eto vremeno, poka v doroge". Laimei, mūsų tėvelio tame sąraše nebuvo ir jis liko su mumis.

Išaušo birželio 16-sios rytas. Lauke, pamenu, tvyrojo rūkas. Buvo apie 6 val. ryto. Girdėjosi garvežio švilpukai, o po to stuktėlėjimas į vagonus. Kažkas pasakė: "Pri-

bino garvežį, dabar jau važiuosime". Pasigirdo ilgas garvežio švilpimas, staigus truktelėjimas ir ešelonas pajudėjo. Ir staiga išgirdome varpų gausmą. Skambino varpais turbūt visos Panevėžio bažnyčios. Buvo klaiku. Moterys raudėjo; klykė, šaukė "sudie, Lietuva!". Vagone buvo ir dvi žydų šeimos iš Panevėžio. Vienoje šeimoje buvo dvi dukros, jau panos, vienos vardą atsimenu - Ieva. Tai buvo mėlynakė, liekna mergina. Ir jos verkė ir šaukė: "Sudie, sudie, Lietuva!". O traukinys važiavo Daugpilio link. Pro šalį slinko žali Tėvynės laukai. Diena įsidienojo, švietė saulė. Nuo Daugpilio traukinys pasuko Vilniaus link. Žmonės rašė laiškus ir stengėsi pravažiuojant stotis išmesti, kad radę geri žmonės įmestų juos į pašto dėžutę. Keliose vietose, šalia geležinkelio stovėjo būriai žmonių, moterys mojavos skarelėmis, vyrai kepurėmis (matyt, žinojo, kad važiuoja ešelonas su tremtiniais). O vagone visi verkė, raudėjo, kartodami sudie Lietuvai, sudie Lietuvai. Taip mes važiavome į nežinią...

Buvo jau vakaras, kai traukinys sustojo prie pilkų mūrinių pastatų. Perskaičiau pro langelį užrašą ant stoties pastato: KENA-KEHA. Tai buvo paskutinė stotelė Lietuvoje. "Sudie, Lietuva!"

Po kelių dienų sustojome didelėje stotyje. Atrodo, tai buvo Orša. Iš kiekvieno vagono išleido po du žmones su kibirais atsinešti vandens. Atsinešė vandens ir dar kažką slėpdamas kišenėje ir mano tėvelis. Jis mokėjo rusų kalbą, tad atsinešė nuplėšęs nuo stulpo lapelį, kuriame buvo rašoma, kad prasidėjo karas, kad Vokietija užpuolė SSSR. Nuo tos dienos ešelonas sustodavo tik pakeisti garvežius. Mes lėkėme į Rytus, į tremtį. Dar ir dabar, kai išgirstu monotonišką traukinio ratų dundesį, širdis perbėga per nugarą. O juk praėjo jau 55 metai!

V. ČEPONIS

1941 m. birželio 14-18 d. Archangelsko, Komijos respublikos ir Sibiro link buvo išvežta beveik 40000 Lietuvos vyrų, moterų, senelių bei vaikų...

Prasmingas pobūvis

Gegužės 31 d. Anykščių „Bočių“ bendrijos saviveiklininkai buvo pakviesti į Ažuozėrius dalyvauti gegužinių pamaldų užbaigime.

Buvusio vaikų darželio patalpose vienas kambarys paskirtas maldai. Čia visą mėnesį kiekvieną vakarą susirenka gyventojės žmonės, maldos ir giesmėmis pagarbinti gegužės mėnesio Karalienės - Mergelės Marijos. Kuklus altorėlis su Dievo Motinos paveikslu papuoštas gėlėmis. Vakarinės pamaldos veda visiems gerai pažįstama, pavyzdingo elgesio ir aukštos kultūros moteris Janina Cibienė.

Malonu, kad dar yra žmonių pagal senus papročius taip gražiai išlaikiusių gegužines pamaldas savam kaime, toli nuo bažnyčios.

Gražiai tą popietę skambėjo dviejų kolektyvų atliekama giesmė „Sveika Marija“.

Pasibaigus gegužinėms pamaldoms, „Bočių“ bendrijos pirmininkė O. Šakienė pakvietė azuozėrius burtis į

organizacijas ir visiems kartu spręsti šiuolaikines problemas.

Po to „Bočių“ saviveiklininkai ilgai koncertavo, moterys šoko tautinius šokius, kartu su vyrais dainavo, deklamavo eilėraščius.

Ažuozėričiai taip pat padainavo gražių dainų, Zofija Dragūnienė visus pralinksminto savo įdomiais pasakojimais. Ilgokai užsitęsė bendra vakaronė su šokiais, žaidimais ir dainomis prie vaišių stalo. Nepavargstantis muzikantas Pranas Sipas kiekvienai dainai greit suranda melodiją.

Visiems gerą įspūdį paliko šis pirmas pabendravimas, prasidėjęs maldos, pasibaigęs daina ir nuosirdumu.

Ažuozėriuose įsisteigęs „Bočių“ bendrijos skyrius žada ir toliau aktyviai veikti, visomis išgalėmis tarnauti Dievui, Žmogui ir Tėvynei.

Eugenija PILINKIENĖ

Katalikių Moterų draugijos pirmininkė

„Bočių“ šventė

Š. m. birželio 5 d. Anykščių rajoninėje bibliotekoje įvyko Utenos literatų klubo „Verdenė“ ir Anykščių literatų klubo „Marčiupys“ „Bočių“ sekcijos narių susitikimas. Pažymėtas dvigubas jubilėjus: „Marčiupio“ klubas pradėjo veiklą prieš 10 metų, o „Bočių“ bendrijos literatų sekcija prisijungė prieš 5 metus. Uteniškių klubas gyvuoja daugiau negu 10 m. Daugelis jo narių jau išsileidę po vieną ar kelias savo kūrybos knygeles. Tuo tarpu anykštėnų tik dvi narės po vieną knygutę (D. Juodžiūnaitė ir Br. Kundrotienė).

Artimiausiu laiku pasirodys bendra anykštėnų knygelė „Marčiupys“. Ir verdeniška, ir marčiupiečiai pasipasakojo apie savo veiklą ir pakaitomis skaitė savo kūrybą. Jonė Marčiukienė ir Sofija Pakalnenė padainavo „Anykščių šilelio“ ištraukas ir D. Juodžiūnaitės bei Br. Kundrotienės jau harmonizuotas eiles. Plačiau apie susitikimą rašys Utenos apskritys laikraštis „Utenis“.

Po draugiško ir mielo pabendravimo svečiai ekskursavo po Anykščius ir jų apylinkes.

Ona ŠAKENIENĖ

IŠ ŪKININKŲ SUVAŽIAVIMO

Š. m. gegužės 23-24 dienomis Ž. ū. akademijoje vyko Lietuvos ūkininkų sąjungos suvažiavimas. Atstovavo 400 delegatų iš visos Lietuvos. Iš mūsų rajono - 9. Dalyvavo grupė Seimo narių, Ž. ū. ministerijos, mokslo ir mokymo įstaigų vadovai, svečiai iš Švedijos, Danijos, Suomijos, Kanados, Airijos ir kt. Mūsų premjeras nedalyvavo dėl nežinomų priežasčių. Ūkininkai atidžiai išklausė ir pagerbė opozicijos lyderį Vyt. Landsbergį. Prof. J. Čiulevičius dėkojo Vyt. Landsbergiui ir G. Vagnoriui už paramą ūkininkams tais metais, kai jie buvo valdžioje, kvietė visus Seimo rinkimuose balsuoti už dešiniąsias jėgas.

Suvažiavime kalbėjo delegatai priekaištavo valdžios žmonėms už skriaudas, netesėtus pažadus, sąmoningą žemės reformos žlugimą, ūkininkų produkcijos nevertinimą, brangiai mokant už užsienietišką ir t. t.

Prilimta keletas kreipimųsi: į Prezidentą, Seimą, Vyriausybę, Ž. ū. ministeriją ir kaimo žmones:

„Mielas kaimo žmogau, ar Tu norėtum, kad po 1996 m. rinkimų į Seimą visa tai tęstųsi ir kartotųsi? Mes niekada negalėtume patikėti, kad už neokomunistus ir jų satelitus galėtum balsuoti ūkininkai! Protu tai nesuvokiama! Dabartiniai neokomunistai yra pirmtakų komunistinės ideologijos tęsėjai, tų, kurie sugriovė Lietuvos kaimą, atėmė iš tavęs žemę, turtą, tradicinį gyvenimo būdą, šimtą tūkstančių ištremė į Sibirą, likusius suvarė į baudžiavą - kolchozus ir sovchozus. Argi Tu tai pamiršai?!

Lietuvos tradicinis kaimas įgavo savo tikrąjį pavidalą, pasieks vakarietiško žemės ūkio standartų tik vadovaujamas Seimo, kuriame dirbs pažangiausios tautos jėgos, susitelkusios į dešiniąsias ir centro partijas, besąlygiškai remiančios privatų žemės ūkį, įstatymškai pripažįstančios smulkius 2-3 ha ūkininkus, gerbiančios kltų žemės ūkio bendrovių funkcionavimą.

Mes rinkimuose į Seimą balsuosime patys ir kviesime savo artimuosius, gimines, kaimynus, pažįstamus, miesto ir visus geros valios žmones balsuoti už Tėvynės Sąjungos (Konservatorių), krikščionių demokratų, tautininkų, demokratų, politinių kalinių ir tremtinių, Centro sąjungos kandidatus bei šių partijų koalicijas“.

Lietuvos ūkininkų sąjungos VIII suvažiavimo delegatai

Motinos diena

Į Anykščių A. Vienuolio vidurinę mokyklą Motinos dienos išvakarėse rinkosi šeimos, kurioms dabar ypač sunku, kurios augina daugiau vaikų, kurie būna ir nevalgę. Anykščių krašto moterys konservatorės ir jų iniciatyva palaikiusios moterys surengė Motinos dienos paminėjimą su programa ir pietumis. Meninę programą paruošė Kurklių kultūros namų etnografinis ansamblis, dainininkės, šokėjai, Anykščių moterų katalikių ir „Bočių“ ansamblis. Iš Svėdasų (Daujočių, Aulelių, Butėnų, Vaitkūnų, Kunigiškių kaimų), Kurklių, Debeikių, Kavarsko, Skiemonių, Viešintų kraštų suvežtų maisto produktų (bulvių, morkų, svogūnų, kopūstų, burokėlių, kiaušinių, varškės, grietinės, miltų, lašinių, uogienės, sulčių) moterys paruošė pietus 150 žmonių. Šeiminkavusioms moterims, tarp kurių buvo daug inteligentių, pietų gaminimui vadovavo šeiminkė Julija

Bražiūnienė iš Svėdasų. Kas liko nesuvalgyta per pietus, atiduota Anykščių savivaldybės ir „SOS vaikai“ valgyklai bei atėjusiems žmonėms.

Anykščių krašto moterų konservatorių pirmininkė, Svėdasų ligoninės vyr. gydytoja Zita Neniškienė džiaugiasi moterų iniciatyva, vieningumu, žmonių draugiškumu, pagalba artimui. Per žmonių meilę, jautrumą gali pildyti Anykščių krašto rašytojos - švietėjos, motinos Liudvikos Didžiulienės-Žmonos, kuriai gegužės 3 d. sukako 140 metų, žodžiai: „Džiaugiuos, kuomet galiu nors vienam žmogui ašaras nušluostyti. Tai nedaug, tai kaip lašas mariose... Bet jei kiekvienas iš mūsų nušluostytų ašaras nors vienam varguliui - tai jau būtų daug lengviau gyventi...“

A. AMBRAŠKAITĖ

Pradžia nebuvo sunki

Šventės išvakarėse pakalbinau pirmąjį KD Anykščių skyriaus pirmininką Povilą SIMANAVIČIŲ.

Loreta STONIENĖ. Kaip krikščionių demokratų skyrius atsirado Anykščiuose?

Povilas SIMANAVIČIUS. Tai buvo 1989 m. gruodžio 3 d., kai iš Vilniaus atvykę dabartinės partijos pirmininkas A. Saudargas ir valdybos narys K. Kryževičius po susirinkimo, vykusio kultūros rūmuose, įkūrė kuopą. Tada įstojo apie 30 žmonių. Mane išrinko pirmininku.

L. S. Tai, atrodo, gerokai anksčiau, negu buvo atkurta LKDP?

P. S. Atkuriamoji partijos konferencija įvyko 1990 m. sausio 16 d. Vilniuje. Joje mes dalyvavome.

L. S. Kokia veikla užsiimdavote?

P. S. Kai susikūrėme, nebuvo kur dėtis, neturėjome patalpų. Tuomet monsijoras A. Talačka mums pasiūlė kambarėlį valdybos posėdžiams, o susirinkimui vykdavo senosios muzikos mokyklos salėje. Monsijoras visur mums labai padėjo. Daug dirbo E. Kerpiškytė, ilgai sekretoriavo, gerai tvarkė dokumentus. Susirinkę draugėn aptardavome reikalus, kalbėdavome, kaip daugiau žmonių patraukti: įkūrėme kuopas Traupyje, Kurkliuose, Kavarske.

L. S. Kiek laiko teko pirmininkauti?

P. S. Maždaug pusantros metų. Truputį padirbėjęs supratau, kad pirmininku turi būti jaunas, energingas, mokytas žmogus, todėl pradėjau prašyti, kad atleistų. Juk darbo buvo nemažai, reikia ir konferencijose dalyvauti, ir pašnekėti. Čia dar teko išvažiuoti gyventi į kaimą.

L. S. Ką veikiate dabar, ką planuojate?

P. S. Dalyvauju šaulių gyvenime, įvairiuose jų renginiuose. Gyvenu kaimo ir padedu sūniui ūkininkauti, o planuoju - kartu su valdybos nariais anykštėnais vykdyti rinkiminę agitaciją į Seimą.

L. S. Ačiū už pokalbį. Sėkmės Jūsų darbuose.

ANYKŠČIŲ SKYRIAUS KRIKDEMAI TURI SAVO VĖLIAVĄ

Per sekmynes buvo pašventinta LKDP Anykščių skyriaus vėliava. Sekminės - Šventosios Dvasios atėjimą į žemę - Anykščių krikščionys demokratai pasirinko neatsitiktinai. Tai viena iš reikšmingiausių krikščionių švenčių ir skirta Šv. Dvasios nusileidimui ant apaštalų. Savo atėjimu Ji suteikusi apaštalam galia pranašauti, gydyti, kalbėti visomis kalbomis, padariusi juos drąsiais tikėjimo išpažinėjais ir skelbėjais.

Vėliavos šventinimo ceremonija prasidėjo prie vyskupo A. Baranausko paminklo. Šventės dalyviai buvo išmėginti lietumi, kuris prieš pat vėliavos šventinimą ypač įsismarkavo. Sveikimo kalboje LKDP valdybos pirmininkas Povilas Katilius akcentavo, kad išmėginimai ateityje bus dar didesni. Lietuva, kaip tas A. Baranausko apdailuotas Anykščių šilėlis, nūnai atrodė niūriai. „Neturi gėdos tie, kurie galėjo taip pasielgti su Lietuva“ - sakė jis.

Kartu su valdybos pirmininku

ku atvyko Seimo narys Petras Miškinis, moterų sekcijos pirmininkė Gražina Paliokienė, LKDP Panevėžio regiono pirmininkas Petras Luomanas.

Į šventę susirinkusius krikščionis demokratus sveikino meistras Saulius Nefas, linkėdamas sėkmės rinkimuose į Seimą ir žadėdamas paramą konservatoriams.

Pirmasis skyriaus pirmininkas Povilas Simanavičius papasakojo, kada ir kaip krikščionių demokratų skyrius atsirado Anykščiuose. Jis pasidžiaugė, kad skyrius auga, plečia savo veiklą, daugėja kuopų, gausėja jaunų žmonių.

Šventėje buvo pagerbti visi buvę skyriaus pirmininkai. Vieni iš jų ir toliau dalyvauja politinėje veikloje, kiti dėl silpnos sveikatos nebegalėdami aktyviai dalyvauti, padeda patarimais. Šiems žmonėms - Povilui Simanavičiui, Akvilei Giliauskienei, Reginei Budreikienei ir Antanui Žemaičiui - valdybos pirmininkas P. Katilius įteikė po naujau-

sią KD partijos leidžiamą „Tėvynės sargų“ numerį.

Šventinę nuotaiką kėlė, net ir lietuvių lyjant, puikiai skambėjusios Gražinos Pileckienės vadovaujamo koplyčios choro giesmės.

Vėliau visi patraukė į bažnyčią, kur klebonas Stanislovas Krumpliauskas pašventino LKDP Anykščių skyriaus vėliavą. Pamokslu metu jis linkėjo Šventosios Dvasios dovantų, kad galėtume sutelktai dirbti Lietuvos labui, o vėliavai tapti kelrode pasirinktame kelyje.

Po Šv. Mišių LKDP Anykščių skyriaus nariai, rėmėjai ir svečiai A. Vienuolio vidurinėje mokykloje aptarė dabartinę situaciją Lietuvoje ir kalbėjo apie būsimuosius rinkimus į Seimą.

Valdybos pirmininkas Povilas Katilius, kalbėdamas apie ateities darbus, sakė, kad daug kas priklausys nuo to „ką rasime po rinkimų“. Dabartinė situacija nuteikia pesimistiškai, kai matanti sąmoninga ūkio griovimą, korupciją ir kyšininkavimą,

opozicija tegali kritikuoti ir garsiai šaukti apie negeroves. Valdantieji partija taip įsismarkavo, kad seniai peržengė elementarias padorumo normas. „Galim būti nepadorūs prieš žmones, tačiau kiekvienam iš mūsų už padarytus darbus reikės atsiskaityti aukščiau“, - kalbėjo jis. Ir kai Lietuvoje ims vyruoti politikai, turintys tokią vertybių sampratą, Lietuva ims keltis iš baisios duobės.

Seimo narys Petras Miškinis papasakojo paskutines naujienas, kaip ruošiamasi bankų indėlininkų nuostolius kompensuoti iš mokesčių mokėtojų kišenės. Į klausimą, kodėl negalima konfiskuoti turtų ir nubausiti tuos bankininkus, kurie kalti, atsakė: „Varnas varnui akies nekerta“.

Anykščių miesto vizijos tema puikiai samprotavo valdybos narė, moterų sekcijos pirmininkė Gražina Paliokienė. „Ruošdamasi susitikimui su Jumiš, - kalbėjo viešnia, - ieškojau informacijos apie Anykščius ir nieko Vilniuje neradau. Negana to, prieš keletą savaičių, ruošdamasi Baltijos šalių moterų konferencijai, visur ieškojau lietuviško mineralinio vandens. O čia pas Jus aš geriu puikiausią mineralinį vandenį „Anykščiai“, kuris pagal savo sudėtį yra daugelį kartų sveikesnis už užsienietišką ir turi gydomųjų savybių. Tačiau jo Vilniaus bazėse nėra. Tai kas dėl to kaltas, mieli anykštėnai? Praėjo laikai, kai galėjo kas atnešti ir pateikti ant lėkštelės. Prasimušti nėra lengva, kaip nėra lengva būti politiku ir niekada neklysti. Moterų sekcija energijos ir stiprybės semiasi istorijoje. Nemažą indėlį į partijos veiklą įnešė moterys, kurių vardai lyg ir primiršti. Tai Magdalena Galdikienė, Ona Janušytė-Naruševičienė, kurios, turėdamos prieš akis tik tautos ir valstybės gerovę ir garbę, nepaisydamos sunkaus darbo ir

(Nukelta į 3 psl.)

A. Petronio nuotraukoje: kalba pirmasis Anykščių skyriaus pirmininkas Povilas Simanavičius.

Katalikiškųjų klasių mokiniai, mokytojos, tėveliai dėkingi gerb. klebonui Stanislovui Krumpliauskui už ekskursiją į Vilnių. Puiki dovana vaikams ne tik kelionė, bet ir bendravimas su šviesiu žmogumi. Aplankėme Aušros Vartus, šv. Teresės bažnyčią, Katedrą - visur pasakojo mūsų globėjas. Vaikai meldėsi ir giedojo. Tai, ką pamatė, išgirdo, suprato ir pajuto, išliks ilgai, nes taip rūpestingai ir nuoširdžiai buvo įvesti į pačias brangiausias kiekvienam lietuviui katalikui šventoves.

Po pietų aplankėme Žemutinę pilį, kur prisilietėme prie Lietuvos valdovų rūmų sienų. Vaikai dar nesuvokė XIII ar XVI a. rūmų didybės ir esmės, tačiau patirtas įspūdis leis išlaikyti au-

tentiškumą, vaizdas jau tapo savastimi, tikru įspūdžiu, kurį padovanojo mums Ignuko krikšto tėveliai p. Z. ir S. Jarašiai. Nuoširdus ačiū Jiems už retą progą ir pažinimo džiaugsmą.

Pailsėję, pasistiprinę ir pasmaguriavę kopėme į Gedimino pi-

APLANKĖME ŠVENTOVES

lies kalną. Į pilį nepatekome, tačiau prie bokšto labai susikaupę pagerbėme Tėvynės vėliavą, giedojome himną, po to ilgai apžiūrėjome sostinės panoramą, stebėjome Vilnelės ir Neries santaką.

Nusileidome atgal į aikštę prie Katedros, pirkome lauktuvių ir

iškeliavome namo. Pakeliui tęsėme stebėjimus, zaidėme, dainavome. Vaikai vis tebedainuoja kelionės dainą, kurią išmokė gerb. Klebonas.

Džiugu, kad kelionėje visi jautėsi puikiai: gal nuotaika padėjo įveikti sunkumus. Grįžome laimingi, visi sveiki, nors ir pavargę.

Dėkingi esame Aistutės mamai p. U. Kaulakienei ir UAB "Autoparkas" direktoriui Gintarui Vitkui už suteiktą galimybę prieinama kaina išsinuomoti autobusą. Dėkojame vairuotojui p. G. Šemetai, taip rūpestingai mus vežiojusiam.

Anykščių katalikiukų vardu mokytoja Aldona DAUGILYTĖ

ANYKŠČIŲ SKYRIAUS KRIKDEMAI TURI SAVO VĖLIAVĄ

(Atkelta iš 2 psl.)

vargo, negaudamos jokio atlyginimo, o dažnai patirdamos nesmagumo ir nedėkingumo, ėjo prie tikslų, nes žinojo, kad tiesa ir Dievas su jomis.

Ateina vėl metas moterims tarti savo žodį taip, kad jis būtų išgirstas. Tik moterys išsaugojo tautiškumą ir patriotiškumą per tuos ilgus penkiasdešimt metų. Tik jos dėka mes išlikome lietuvišais, - baigė viešnia, kviesdama didžiulius ir džiugius partijos veikloje dalyvaujančiomis moterimis.

Šventė baigėsi vakarone, kuri užsitęsė, nes nei šokėjų, nei muzikantų netrūko.

Loreta STONIENĖ
LKDP Anykščių skyriaus pirmininkė

KOKIA JŪSŲ NUOMONĖ?

Krikščionių demokratų partijos sudėtyje daug metų gyvuoja jaunimo sekcija. Ji jungia partijos narius nuo 18 iki 35 metų. Nors būdama pilnai priklausoma nuo partijos vadovų ir moraliai, ir materialiai, jaunimo sekcijos valdyba aktyviai dalyvauja politiniame gyvenime. Sekcijos vadovai dalyvauja apvaliame stale, kuris jungia konservatorių, liberalų, centro, socialdemokratų jaunimą. Jie kalbasi įvairiomis temomis ir bando rasti sprendimus. Dabartinė spauda neskuba palankiai nušviesti jaunųjų krikščionių demokratų darbų. Todėl yra leidžiamas jaunimo puslapis "Apžvalga" laikraštyje. Paskutinėje "Apžvalgoje" (Nr. 22, gegužės 31 - birželio 6 d.) jaunimo puslapyje viešam svarstymui pateikta LKDP jaunimo sekcijos rinkiminė programa. Joje išdėstytos pagrindinės jaunimo politikos sąvokos, bendrieji principai, kryptys ir priemonės, kaip šią programą įgyvendinti.

Kviečiu jaunimą diskutuoti. Būtent dabar, perskaitę programas, jūs galite teikti pasiūlymus, ką galima būtų padaryti, kad jaunimas realiai jaustų valstybės dėmesį. Paskutiniu metu Vyriausybė planuoja plėsti jaunimo reikalus užsiimančių įstaigų tinklą. Jų steigimas kainuos nemažus pinigus, tačiau nemanau, kad po to, kai įstaigų padaugės, nuėję į darbo biržą jauni žmonės, neturintys darbo stažo, bet turintys puikių idėjų, galėtų gauti kreditą verslui pradėti.

Tai gi padiskutuokime.
L. S.

LKDP Anykščių skyriaus valdyba nuoširdžius padėkos žodžius taria klebonui St. Krumpliauskui, pašventinusiam skyriaus vėliavą, ir akcinei bendrovei "Anykščių vynas", paremusiai sava produkcija.

Parengė
LORETA STONIENĖ

Balchašo lagerio likę likimo draugai.

GYVENIMAS, KUPINAS VARGŲ IR GERŲ DARBŲ

Debeikiuose Stasė Miškinienė visi pažįsta kaip geros širdies moterį, sugebančią ištiesti pagalbos ranką bet kokiam prašančiam žmogui. Galbūt todėl, kad jai kaip niekam kitam buvo lemta patirti daug skaudžių likimo valandų.

Augo didelėje šeimoje. Vos dešimties metų sulaukusi pradėjo savarankiškai auginti mažesnius už save brolius. Tėveliai ilgai tarnavo dvaruose, tik vaikams paaugus išsinuomavo du valakus žemės. Vargo netrūko, bet duonos užteko visiems. Tačiau kasdienių darbų ir rūpesčių pripildytą gyvenimą nutraukė okupacija. Nelauktai prasidėjęs karas nusinešė tėvelio ir dviejų brolių gyvybes.

Po kiek laiko Stasė atvažiavo į Jurzdiką mokyti siuvėją. Ten susipažino su būsimu vyru. Norėdama tapti nepriklausoma, neliko abejinga gerokai vyresniam Mykolui Miškinui ir greitai susituokė. Atšventę vestuves, apsigyveno jaukiame 18 hektarų ūkyje. Greitai susilaukė pirmagimio sūnaus, kurį pavadino Vidu.

Pokario metai nebuvo ramūs. Kartą šeštą valandą ryto į vidų įsiveržė sribai. Neprašyti svečiai apkaltino šeimnininką remiant partizanus. To užteko, kad būtų galima nevaržomai plėšikauti po visą sodybą. Pasiėmusi maisto ir drabužių, su trijų metų berniuku ant kelių, Miškinienė atsipeikėjo tik gyvuliniam vagone. Vežė į Irkutsko srities Morasų lagerį. Prieš atvežimą vietiniams gyventojams buvo skelbiama, kad atvyksta žmogžudžiai ir plėšikai, todėl niekas neskubėjo padėti įsikurti. Kaip ir daugelyje Sibiro lagerių, taip ir čia tremtiniai dirbo miške. Vyrai kirtė medžius. Moterys genėjo šakas. Už vergišką atlyginimą lagerio krautuvėje

nusipirkdavo duonos ir apsisaugodavo nuo bado.

Gyvenimas vietoje nestovėjo. Lietuviai buvo vieningi. Kartu susibūrę švėsdavo šventes. Vieni kitiems padėdavo. Stasei ir Mykolui čia gimė dukrelė Elvyra ir antras sūnus Algirdas. Po Stalino mirties buvo peržiūrėtos bylos ir panaikintas ankstesnis 25 metų lagerio nuosprendis. Atgavę laisvę, Miškiniai į tėviškę sugrįžo jau penkiese. Rado tuščius ir apleistus namus. Nieko nekaltindami, tarsi praeitį pamiršę, su viltimi kibo į darbą.

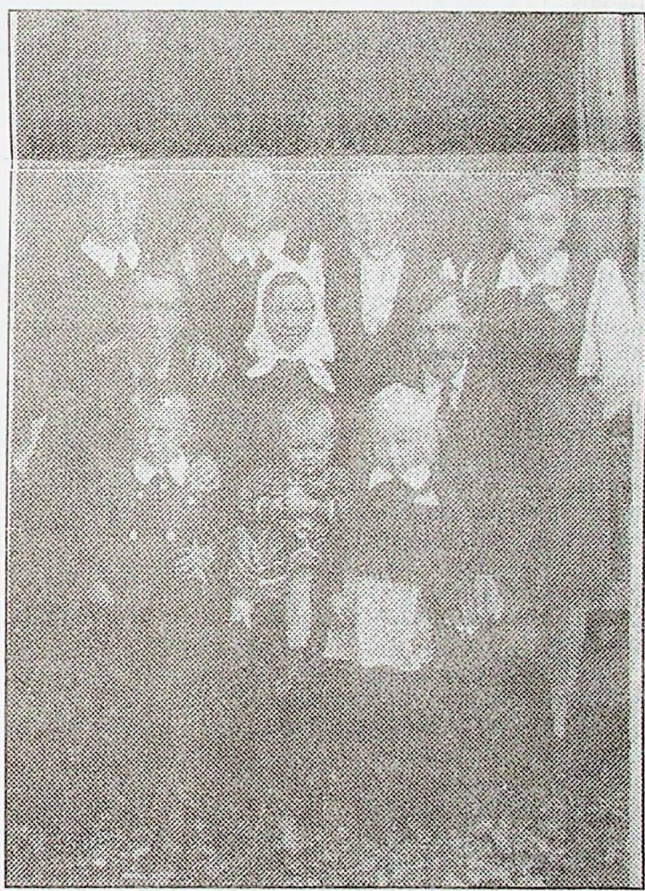
Tačiau negailestingas likimas dar kartą įsiprasė išbandyti motinos širdį. Tragiška mirtis, palikdama našlaitę mažą anūkę, iš gyvųjų tarpo paėmė sūnų Vidą ir marčią Mildą. Bėgantys metai neužgesino netekties skausmo. Skatino suprasti, atjausti ir pagal išgales padėti šalia esantiems žmonėms.

Kai praėjusių metų rudenį netekau penkiasdešimt septynerių metų sulaukusio savo tėvelio, tarpe daugelio mus užjautusių ir padėjusių žmonių buvo ir Stasė Miškinienė. Priimdama padėką ji atsakė, kad tai tebūna geri darbai, kuriuos visi turime daryti, nelaukdami atlyginimo.

Gyvendamas greta įvairių žmonių pajutau, kad šios moters gyvenimas tai lyg pavyzdys, kuris tarsi nuplauna laikmečio problemų dulkes užterštą sielą ir įkvepia norą kurti aplink save gerį.

Egidijus MUSTEIKIS

Nuotraukoje: Morasų lagerio tremtiniai. Iš kairės su šeima stovi Stasė Miškinienė.

ANYKŠTĖNAI LANKĖSI SEINUOSE

Grupė anykštėnų - meras Saulius Nefas, parapijos klebonas Stanislovas Krumpliauskas, A. Baranausko vidurinės mokyklos direktorė Ona Repečkienė, A. Baranausko ir A. Žukausko-Vienolio memorialinio muziejaus fondų saugotoja Vida Zasienė - neseniai grįžo iš Seinų. Tai buvo oficialus Seinų miesto tarybos pirmininko ir burmistro kvietimas, siekiant užmegzti bendravimo ryšius tarp Anykščių ir Seinų miestų. Susitikime dalyvavo ir jo iniciatorius - Lenkijos ambasadorius Lietuvoje J. Vidockis. Iškilmingoje miesto tary-

bos sesijoje sveikinimo kalbą pasakė meras S. Nefas, kiti delegacijos nariai papasakojo apie A. Baranausko atminimo įamžinimą Anykščiuose.

Susitikimuose su Lietuvos konsulu Seinuose J. Povilioniu, su Lietuvos bendrijos nariais buvo aptartos ten gyvenančių lietuvių problemos, akcentuotas klausimas dėl būsimos paminklo A. Baranauskui. Dėl šio paminklo jau kelinti metai vyksta debatai tarp ten gyvenančių lietuvių ir vietos valdžios. Šiuo metu labiausiai nesutariama dėl vietos, kur jis turėtų būti statomas.

Anykštėnai aplankė Seinų bendrojo lavinimo ir žemės ūkio mokyklą, lietuvių ir lenkų sukilėlių kapus, Vygrių vienuolyną, padėjo gėlių prie vyskupo Antano Baranausko kapo Seinų katedroje bazilikoje.

Seinų atstovų atsakomojo vizito Anykščiuose metu numatyta pasirašyti sutartį dėl tolesnio miestų bendradarbiavimo.

Rita GUSTAITĖ

Anykščių ateitininkai gegužės 10 d. surengė Panevėžio vyskupijos 70 metų paminėjimą. Dalyvavo ir paskaitą apie ateitininkų principus skaitė prof. Arvydas Žygas, atvyko Panevėžio

vyskupijos ateitininkų pirmininkė Albina Saladūnaitė su Panevėžio ateitininkais. Anykštėnai deklamavo A. Baranausko ir K. Kairio poetinį dialogą, giedojo Koplyčios choras. Panevėžiečiai vaidino spektaklį, kurio min-

gužinėse Šv. Mišiose bažnyčioje. Po Mišių surengtoje gegužinėje-vakaronėje bendravome vieni su kitais, kalbinome prof. A. Žygą, dainavome, šokome, vaišinomės.

Ateitininkams ir vadovams linkiu, kad kiekviena

KILKIME IR KELKIME

tis - amžina kova tarp šviesos ir tamsos, tarp gėrio ir blogio. Gėris nugalėjo. Neužgesinkime ir mes tos mažos Tikėjimo, Vilties ir Meilės kibirkštėlės, kovokime prieš blogį - tegul mūsų širdyse vyrauja Kristaus meilė.

Po minėjimo koplyčioje meldėmės ir giedojome ge-

gyvenimo diena būtų Meilės ir Tiesos, maldos ir gerų darbų pynė, siekianti visa atnaujinti Kristuje. Pasak A. Baranausko:

"Pagyrimas širdims toms, kurios turi vietą Meilei Dievo ir žmonių, paniekinę svietą. Iš tų širdžių užtekės aušrinė ne viena..."

Jurgita ŠLAITAITĖ

PRO MEMORIA

A + A Napoleonas BARČYS

1923.10.10 - 1996.05.13

Gegužės 13 d., eidamas 73-čius metus, mirė Napoleonas Barčys, buvęs tremtinys.

Vellonis gimė 1923 m. Utenos apskr. Paberžio km. gausioje šeimoje. Buvo vedęs ir ūkininkavo žmonos ūkyje. 1948 m. gegužės mėn. su šeima buvo ištremtas į Krasnojarsko krašto Mansko rajoną, iš kur grįžo 1958 m., gyveno Sklemonių apylinkėje, dirbo žemės ūkyje. Augino dukterį ir 2 anūkes.

Tremties metai, alinantis darbas ruošiant medieną taigoje anksti pakirto sveikatą, turėjo gydytis.

Palaidotas Sklemonių kapinėse Anykščių rajone. Tebūna ramus jo polsis brangios Lietuvos žemėje.

LPKTS-gos Anykščių skyrius

PASKUTINIAI GYVENIMO ŽODŽIAI

Iš gyvenimo išėjo žmogus su tiesos ieškojimo žodžiu, su meile savo tautai, savo Tėvynei. Tai buvo šių metų gegužės 31 dieną Tau-ragėje, kur vyko susitikimas su kairiųjų par-tijų Seimo nariais. Ir čia salėje Petras Šaulys davė klausimą Seimo nariui Bobeliui: "Atsa-kykite jū man į klausimą, kodėl prezidentas A. Brazauskas taip lengvai dalina mūsų tau-tos ordinus ir medalius, tokia brangia kaina mūsų Tautos didvyrių krauju iškovotus. O jūs juos išmėtote ant pajuokos visokiems buvu-siems saugumo darbuotojams bei jų agen-tams" - sėdosi žmogus, ir galva iš karto nu-svyro ant draugo peties. Ir nebeatsakė jam to klausimo, nebeužgirdo jis melagingų žodžių. Užgeso buvęs pokario laikų partizanas, bu-vęs politinis kalnys su rūpesčio žodžiais lū-pose ir meile širdyje savo tėvynei Lietuvai. Pa-laidojome didelį būrys žmonių, buvusių liki-mo draugų. Tikėkime, kad išėjo jis į amžiny-bės šviesą, kur ras tikrąją tiesą.

Prima PETRYLIENĖ

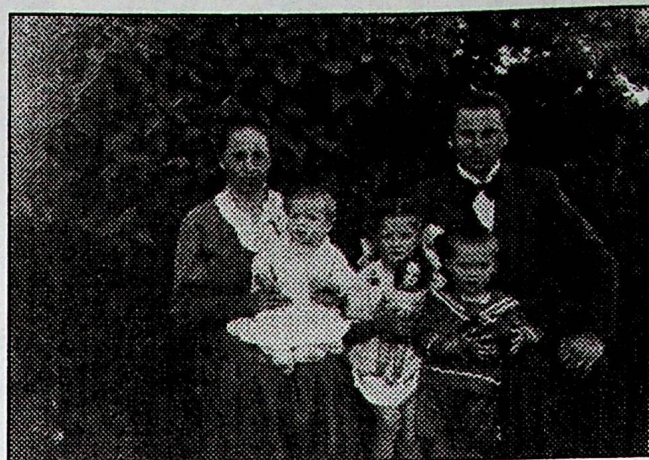
A + A Sofija MAČEIKIENĖ

(1901.01.11-

1996.06.06)

Išėjo į amžinybę 1941 m. birže-lio 14 d. tremtinė Sofija Kiaulevi-čiūtė-Mačėikienė.

Iki tremties Mačėikai gyveno Anykščiuose, dirbo pradinėje mo-kykloje mokytoja, augino tris vaikučius. Prie Laptevų jūros bu-vo nublokšti penkiese. Patyrę daug vargo, bado, sunkaus darbo šei-mos nariai išliko gyvi ir grįžo į Lie-tuvą pavieniui, o 1960 m. jau visi kartu bandė apsigyventi Anykš-čiuose, bet negavo leidimo. Tėvai apsigyveno pas jauniausią dukrą Astą Ukmergės raj. Krikštėnų apylinkėje Pakertušės girininkijo-

je. Ten, Krikštėnų kapinaitėse, pa-laidotas tėvas Jonas Mačėika, o dabar šalia jo atguls amžinam po-ilsui ir žmona Sofija. Dukra Nijo-lė jau dveji metai ilsisi Šiaulių ka-pinėse. Lieka liudintys dukra As-ta, sūnus Arvydas.

Telengvina jiems netekties skausmą žinojimas, kad turėjo garbingus tėvus, daug iškentėju-sius dėl Dievo ir Tėvynės, mylėju-sius žmones, daug dirbusius tautos labui.

Marija LUKOŠIŪNIENĖ
Nuotraukoje: Mačėikų šeima.

PAREIŠKIMAS

1996 05 22
Vilnius

Vakar LDDP frakcijos narys ir vienas iš LDDP kandidatų į būsimąjį Seimą, Seimo narys A. Bendinskas šioje salėje viešai paskelbė išvėlą, kad, girdi, profesorius V. Landsbergis yra neteisėtai pasisavinęs Norvegų tautos Taikos premiją, įteiktą jam 1991 m. kovo 11-ąją ir atiduotą vaikų su negale fondui.

Suprindamas, kad doros, darnos ir darbo partija - LDDP šituo įvėliu metu pradėjo savo rinkiminę kampaniją, aš nemanau, kad man pavyks sustabdyti šį melo ir purvo srautą, bet vistiek aš perskaitysiu tuos keletą sakinių iš 1991 03 11 dienos iškilmingo Aukščiausiosios Tarybos posėdžio stenogramos, kurią A. Bendinskas skaitė, bet nesugebėjęs suprasti. Štai žodžiai iš Norvegų tautos Taikos premijos komiteto atstovo, Oslo universiteto rektoriaus J. Lioningo kalbos:

"... Kai Norvegijos vyskupas daktaras iš Bergenio Peras Lioningas pasiūlė suteikti Liaudies Taikos premiją Prezidentui V. Landsbergiui, ši idėja tuoj pat buvo spontaniškai ir plačiai paremta. Kūrėsi komitetas ir įvairiai buvo renkamos lėšos šiai Taikos premijai... Buvo sukurta šios Taikos premijos taryba, kurią koordinavo parlamento spykeris... Norvegijos Liaudies Taikos premija yra skirta jums, pone Prezidentė V. Landsbergi, ji yra skirta jums Lietuvos žmonių vardu, pripažįstant, kad Lietuvos žmonės buvo dėmesio centre šių metų žinią".

Profesorius V. Landsbergis atsako: "Aš norėčiau, kad tos lėšos padėtų patiems nelaimingiausiems žmonėms Lietuvoje - vaikams invalidams, ypač kurie jau yra gimę su ydomis, kuriems reikia ir galima padėti. Kad ir jie galėtų kuo nors džiaugtis gyvenime, nors tiek, kiek prigimtis leidžia. Kad jų gyvenimas nebūtų tikrai baisus. Jiems galima, jiems reikia padėti, o Lietuvos visuomenė per mažai kreipdavosi dėmesio į juos. (Plojimai)"...

Aš žinau, kad šioje salėje yra žmonių, kurie šių žodžių ir jų vertės Lietuvai nesupranta. Jie dabar pradės šaukti, kad reikia patikrinti, ar norvegai teisėtai nukas rinko, ar jie sumokėjo mokesčius, ar turėjo Landsbergis teisę juos priimti ir atiduoti Vaikų su negale fondui, o ar sumokėti mokesčiai, o ar tais vaikais rūpinasi ir t.t. Bet viskam yra ribos...

Aš žinau, kad yra žmonių, ir net šioje salėje, kurie dega neapykanta ir pokario partizanams, ir kovo 11-ajai, ir Sausio 13-osios Aukai ir visiems Nepriklausomybės kūrėjams bei jų lyderiui. "Doros ir darnos" šūkis realybėje įgyvendinamas neapykanta ir melu. Skęstantis purve norėtų viską purvą apdrėbti. Bet viskam yra ribos... Jeigu jų neįtaria politika veikėjai, jas jaučia rinkėjai...

Aš neturiu vilties, kad Aleksandras Bendinskas viešai atsiprašytų profesorius Vytauto Landsbergio.

Aš neturiu vilties, kad tai gali padaryti LDDP frakcijos seniūnas ar naujasis LDDP pirmininkas.

Bet aš turiu vilties, nors ir nedaug, kad šioje salėje yra bent vienas LDDP frakcijos narys, kuris dabar nepatogiai jaučiasi.

Ne klaida ir nuodėmė yra baisti, o atgailos ir sąžinės nebuvimas.

Andrius Kubilius

VYTAUTO LANDSBERGIO FONDO VALDYBA

G. LANDSBERGIENE - pirmininkė

V. VAINAUSKIENE - pirmininkės pav. gydytoja SAM motinos ir vaiko sveikatos apsaugos skyriaus viršininkė

I. DRASUTIENE - televizijos žurnalistė

K. MATULIONIS - kunigas

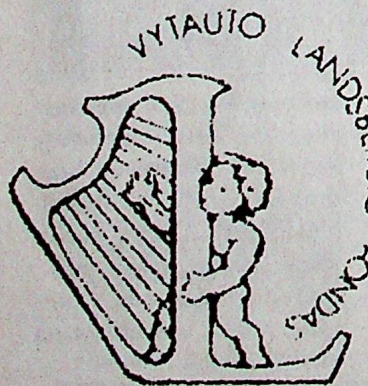
I. MIKŠYTĖ - muzikologė

I. MIKULENAITE - gydytoja

O. NARBUTIENE - muzikologė

J. NEKROŠIUS - Lietuvos vaikų fondo pirmininkas

D. PŪRAS - gydytojas psichiatras

SUOKALBIS?

"Anykščių Sodros vedėju paskirtas socialde-mokratas J. Ratautas" - pranešė laikraštis "Anykšta". Nieko nebūtų keista, jei ne tai, kad šalia kitų septynių kandidatų lengvai buvo nu-stumta į šalį LDDP lyderė T. Božok. Tai kas gi valdo Lietuvą - LDDP ar socialdemokratai, nors jie sakosi - esą opozicijoje? Atrodo, kad ten, kur pinigai ir nemaži (vien ko vertos di-džiosios Sodros statybos) socialdemokratai -

yra valdžioje. Juk buvęs Anykščių Sodros ve-dėjas buvo taip pat socialdemokratas R. Gab-rilavičius. Taigi aiškėja, ko galime paklausti, kodėl laiku neišmokamos pensijos. Gal dabar reikalai pagerės? Jei anykštėnai kada, eida-mi pro Sodros pastatą, pamatysite šalia pri-statyta daug mašinų, negalvokite, kad čia su-važiavo pensininkai. Ne! Čia vyksta Anykš-čių socialdemokratų pasitarimas. Tikėkitės, kad jie tariasi, kaip laiku jums išmokėti pen-sijas!

Rytis KERAITIS

Su kuo lipsim iš duobės?

Atsitiktinai papuolė po ran-ka 1993 vasario 10 d. "Anykš-ta", kurioje gerb. Juozas Pa-kalnis siūlė lipi iš duobės tik kartu su Brazausku.

Bet kaip parodė šiandienė-m mūsų padėtis, tai buvo pa-daryta istorine klaida. Bra-zauskui ir dabartiniam Sei-mui valdant, Lietuva nukrito į dar gilesnę duobę. Ir kas bai-siausia, kad vis tebekrintama.

Lietuva praskolinta, nu-skurdinta ir toliau skurdina-ma.

Keičiant talonus į litus, de-šimtys tūkstančių žmonių ne-teko santaupų, pražuvo įdėti pinigai į mafijozų supirktus, o valstybės palaimintus ban-krutavusius bankus. Korupci-ja apėmė aukščiausius valdy-mo organus. Nusikaltėlių pa-saulis vis labiau įžūlėja, teisi-

nė sistema, galima sakyti, pa-ralizuota, neveikli.

Artėja Seimo rinkimai. Ir jei mes vėl padarysim klaidą ir išsirinksim eldedepistus, sa-ve ir Lietuvą visiškai pražu-dysime.

Užtenka eldedepistams ty-čiotis iš mūsų žmonių, skur-dinti Lietuvą, leisti visur ne-tvarkai, anarchijai siautėti.

Vincentas RAMOŠKA
Keblonių km., Anykščių rajonas

"Anykšta" ne sykį rašė, kad tai, kas iš savivaldybės, spausdina nemokamai. Ar tikrai? Dokumentai rodo ką kita!

UŽDAROMASIS BENDROVĖS PRAK. 8/11/2012/19
"ANYKŠTOS" LEIDINYS

Laikraštis Anykščių rajono visuomenės "ANYKŠTA"
REDAKCIJA

FINANSŲ SĄSKAITA ŽEMES ŪKIO BANKO
ANYKŠČIŲ ŠEIMININKŲ...
Anykščiai, 1996 m. 05 mėn. 15

SĄSKAITA Nr. 160
Anykščių rajono valdyba

Nr.	Užla.	Kaina	Suma
1.	Už mero pot-vartio paskel-bimo laikraštį Nr. 38	700,-	
	E. ir P. M. 106, 18		
	700,-		

1996.05.15
1996.05.15

Gerbiami anykštėnai!

Tęsiasi laikraščio prenumerata antrajam pusmečiui. "Utenio" spau-dos platinimo tarnyboje (Vilniaus 13, tel. 51154) Jūs galite prenume-ruoti pigiau negu pašte šiuos leidi-nius:

El. Leidinio pav. 1 mėn. 3 mėn. 6 mėn.
Nr.

1. Lietuvos aidas (šeštad.)	6	18	36
2. Šiaurės Atėnai	4	12	24
3. Valstiečių laikraštis	6,20	18,60	37,20
4. Valst. laikraštis (šeštad.)	3	9	18
5. Ūkininko patarėjas	9	27	54
6. Šeimininkė	4,90	14,70	29,40
7. Meisteris	2	6	12

Kasdieninį "Lietuvos aidą" gali prenumeruoti tik Anykščių miesto gyventojai. Kainos tokios: 1 mėne-siui 25 Lt (pašte 27), 1 gr. invalidams - 12,50 Lt (pašte 16), pensininkams ir II gr. invalidams - 20 Lt (pašte 24). Šeštadieninis "Lietuvos aidas" pre-numeruojamas ir miesto, ir kaimo gyventojams.

Mūsų spaudos platinimo tarnybo-je galima prenumeruoti šiuos laik-raščius su pristatymu į namus bet ko-kią mėnesio dieną, geriausiai iki 25 dienos. Be to, prenumeratą priima mūsų platintojai Kavarske, Svėda-suose, Kurkliuose, Andriūniškyje, Čekonyse, N. Elmininkuose, Staškū-niškyje, Vaitkūnuose.

"Utenio" platinimo tarnybos vadovas
Bernardas ANDRUKAITIS

Lietuvos Sąjūdžio Anykščių Tarybos ir Santaros "Už demokratinę Lietuvą" tarybos leidinys

PLATINAMAS UŽ AUKAS
Pradėtas leisti nuo 1988 m. spalio mėn.

Žiburys

Redakcijos adresas: Vilniaus 13, Anykščiai, tel. 51154.

Numerį parengė Ona ŠAKENIENĖ
RED. KOLEGIJA: Alma AMBRAŠKAITĖ, Irena ANDRUKAITIENĖ, Aldona DAUGILYTĖ, Violeta JUCIUVIENĖ, Elena KERPIŠKYTĖ, Saulius NEFAS, Vygandas RAČKAITIS, Ona ŠAKENIENĖ, Milda TELKSNYTĖ, Valerija ŽEMAITYTĖ.

Rinko ir spausdino UAB "Utenos spaustuė". Kauno 33, 4910 Utena. Tiražas 2500 egz. Užs. Nr. 1429. SL 1503.